

[Poul Møller.]

gennemføre en ITP-ordning, og vi kommer jo snart til at drøfte det, men i første omgang vil denne ITP-ordning, således som jeg har forstået den, dog betyde en svær belastning af erhvervene. Et ekstra kontingent, de skal betale pr. arbejder. De får ingen vished for — så vidt jeg har forstået indtil denne time — at lønningerne skal sænkes med et beløb, der svarer til pensionsbidragene. Tilsyneladende får de denne sag præsenteret på den måde, at det er virksomhederne, der skal bære pensionsbidragene. Så kan man sige, at de kan kaste det over på priserne, men det er jo det store spørgsmål, om de kan det i konkurrence med samfund, hvor der er fri konkurrence udadtil, hvor der ingen toldbeskyttelse er.

Så siger statsministeren: ja men det giver en vældig opsparing. Men hvis denne opsparing skal betales ensidigt af virksomhederne, hvorved virksomhedernes opsparing flyttes over til en statsfond, så er det, de bliver bekymrede for denne statsdirigerede fond. Hvem skal betale? Skal de? Og hvem skal have midlerne af disse 70-230 mill. kr., som der er tale om? Hvem skal have disse midler? Det skal staten bestemme, det skal fondsledelsen bestemme. Der kommer selvfølgelig erhvervsrepræsentanter i ledelsen, men til syvende og sidst bliver det en centralisering af opsparingen her i landet og en dirigering af opsparingen. Er der noget som helst at sige til, at erhvervene må frygte dette her? Det er det, jeg beder den høje regering om at forstå; at alle disse problemer giver erhvervene en frygt for, at der føres en erhvervsfjendtlig politik, og at man ikke er lydhør over for den kamp, alle de problemer, alle de vanskeligheder, erhvervene står midt i, hvis de skal klare beskæftigelsen, hvis de skal klare produktionen, hvis de skal klare fremtiden for os.

Jeg skal i øvrigt afvente principdebatten, men har gerne villet gøre disse bemærkninger, da statsministeren nu også drog dette spørgsmål ind.

Og så vil jeg sige, at fra det konservative folkepartis side mener vi, at disse problemer er så vigtige, at vi snarest vil tage initiativet til, at vi får en ren erhvervsøkonomisk og erhvervspolitisk debat her i tinget, således at vi kan koncentrere os

også om dette problem i en principiel drøftelse af, hvad der kan gøres for at fremme dansk produktion og beskæftigelse.

I denne forbindelse har jeg nogle bemærkninger til finansministeren. Jeg forstod på finansministeren, for at sige det rent ud, at der ikke er nogen skattenedsættelse i vente. Vi skal vist ikke regne med, at den ekstra milliard, der kommer ind gennem momsens, vil give nogen lettelse af de direkte skatter. Jeg ved godt, at finansministeren sagde, at den giver den lettelse i de direkte skatter, at der ikke sker en forhøjelse af de direkte skatter på de 1,3 milliarder. Det er jo klart. Det gælder jo alle indirekte afgifter; hvis vi afskaffede de indirekte afgifter, vi har — kunne finansministeren sige — ja, så skulle de direkte afgifter stige med de 9 milliarder. Men det, der var udgangspunktet for skattereformbestræbelserne, det var jo en skattemæssig omlægning, og jeg ved godt, at finansministeren jonglerer og tryller med den skattelettelse, den pauvre, beskedne skattelettelse, der er kommet i år, på sin mest charmerende vis. Han var inde på nogle af de samme betragtninger i dag; jeg kunne ikke følge ham, men det var vist det samme; som han engang skrev i Berlingske Tidende i sommer, at først har vi givet 900 mill. kr.s nedsettelse af de direkte skatter, og så er overskuddet på statsfinanserne faldet med 900 mill. kr., og 900 og 900, det giver 1.800 mill. kr., man har fået i skattelettelse. Men det er jo klart, at havde man ikke gennemført skattelettelsen på 900 mill. kr., så var overskuddet ikke faldet med 900 mill. kr.; finansministeren tæller beløbene to gange. Jeg mener ikke, det kan blive til den dobbelte skattelettelse, i hvert fald ikke i folks tegnebøger eller i deres lommer; dér bliver det kun én gang, de får den skattelettelse, som kom i forbindelse med momsens indførelse.

Jeg har ligesom hr. Poul Hartling lagt mærke til statsministerens udtalelse i bladet Vor Politik, hvor statsministeren siger:

„For fremtiden beskattes en indtægtsstigning aldrig med mere end 40-50 pct., hvor man i dag er oppe på 80-90 pct.“ Altså: aldrig med mere. Jeg går ud fra, at hermed er cirklen sluttet, og socialdemokratiet er vendt tilbage til det standpunkt, det havde før valget, nemlig at acceptere et